

Και σύρει ὀπίσω τὸ κάθισμα.

— Κύριε, λέγετε εἰς τὸν ἀστυνόμον, δὲν ἤλθον ἐδῶ διὰ τὰς πέντε δραχμάς, τὰς ὁποίας παρανόμως μοι ζητεῖ ὁ ἀμαξηλάτης, ἀλλὰ διότι πρέπει τέλος πάντων νὰ τιμωρηθῶσιν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι! θέλει νὰ μὲ κλέψῃ πέντε δραχμάς.

— Ἄ! κύριε, ἀπαντᾷ ὁ ἀστυνόμος, δὲν ἀξίζει διὰ πέντε δραχμάς νὰ διασύρετε τὸ ὠραῖον ὄνομα τὸ ὁποῖον φέρετε· δώσατε τὰς πέντε δραχμάς καὶ ἄς μὴ γείνη πλέον λόγος περὶ ταύτης τῆς ὑποθέσεως.

\* \*

Ἡμέραν τινὰ ὁ κύριος ἀδελφός σας καταξιῶν νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν σας.

— Ἄ! ἤλθες, τῷ λέγετε.

— Μάλιστα, κύριε.

— Ἄ! κύριε... τί σημαίνει τὸ κύριε τοῦτο.

— Σημαίνει ὅτι μὲ ἀτιμάζετε.

— Ἐγώ;

— Μάλιστα, σεῖς... Ἔχετε σχέσεις μὲ...

— Ναι, τὸ ὁμολογῶ.

— Σὰς εἶδεν ὅλος ὁ κόσμος.

— Δὲν ἐκρυπτόμην.

— Καὶ εἰς τὰ χεῖλη ὄλων ἤρχετο τὸ ὄνομά σας, τὸ ὄνομά μου.

— Ἄ!

— Φρονεῖς ὅτι τοῦτο μοι εἶνε εὐχάριστον;

— Ἄλλα, ἀδελφέ μου, τοῦτο εἶνε πολὺ εὐχάριστον εἰς ἐμέ.

— Μὴ χορατεύωμεν. Ὅταν τις φέρῃ ὄνομα ἐντιμον, ὀφείλει νὰ τὸ σέβεται. Δὲν πρέπει πλέον...

— Ἐτρελλάθης;

— Τότε θὰ μὲ ὑποχρεώσετε ἐὰν δὲν πατήσετε πλέον εἰς τὴν οἰκίαν μου.

\* \*

Ἄλλην τινὰ ἡμέραν ἐπανερχεται ὁ ἀδελφός σας.

— Ἐμαθον ὠραῖα νέα. Σκοπεύετε νὰ γίνετε πιλοπῶλης.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, ἀδελφέ μου, εἶνε τὸ μόνον μου καταφύγιον. Ἡ οἰκογένειά μας ἐδάπησεν ὅλην τὴν περιουσίαν της διὰ σέ' ἐμὲ οὐδεὶς συνέδραμε' θὰ δοκιμάσω λοιπὸν τὴν τύχην μου εἰς τὸ ἐμπόριον.

— Αἴσχος!

— Αἴσχος μᾶλλον εἶνε νὰ πεινῶ! Ἐὰν θέλῃς νὰ μὲ δώσῃς χρήματα, δὲν γίνομαι πιλοπῶλης.

— Δὲν ἔχω.

— Τότε λοιπὸν, ἄφες με νὰ κερδήσω μόνος μου, ἢ μᾶλλον βοήθησέ με. Ἐὰν θέλῃς, δύνασαι νὰ μὲ κάμῃς πλούσιον, συνιστῶν με εἰς τὸν Κ<sup>ο</sup>.

— Οὐδέποτε θὰ ὁμολογήσω ὅτι ἔχω ἀδελφόν, ἀδελφὸν φέροντα τὸ αὐτὸ μὲ ἐμὲ ὄνομα, ἀδελφὸν πιλοπῶλην, οὐδέποτε!

\* \*

Τὸ ὄνομα τοῦτο, τὸ τρομερὸν τοῦτο ὄνομα,

τὸ ὀφείλον ἴσως τὴν ἐπισημότητα οὐχὶ εἰς τὴν ἱκανότητα ἀλλὰ τὴν ραδιουργίαν, εἶνε διὰ σέ ὁ χιτῶν τοῦ Νήσσου· ὁμοιάζει ἔνδυμα τὸ ὁποῖον σοὶ ἐδάνεισε φίλος σου, ὅστις ἔρχεται κατόπιν σου λέγων ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν:

— Πρόσεξε, θὰ χύσῃς τὸ ποῦντσι ἐπάνω εἰς τὸ φόρεμά μου. Μὴ σηκῶνῃς τόσον ᾤψηλὰ τοὺς βραχίονας, θὰ ξεσχίσης τὰς ραφὰς τῆς μασχάλης τοῦ φορέματος. Σὲ εἶπα νὰ μὴ κομβώσῃς τὸ φόρεμά μου, διότι θὰ χάσῃ τὸ σχῆμά του. Μὴ θέτῃς τὰς χεῖρας εἰς τὰ θυλάκια. Πρόσεχε τὰ κομβία, καὶ μὴ λησμονήσῃς νὰ πάρῃς ὄχημα ἐπιστρέφων, διότι βρέχει καὶ θὰ καταστραφῇ τὸ φόρεμά μου.

Ἐπὶ τέλους λέγεις εἰς τὸν φίλον σου:

— Πάρε τὸ φόρεμά σου καὶ πήγαινε εἰς τὸ καλόν.

— Ὅμοίως, ἐπὶ τέλους, λέγετε εἰς τὸν ἔνδοξον ἀδελφόν σας:

— Τρισέβδοξέ μου ἀδελφὲ, φοβερὰ μ' ἐξάλισες μὲ τὸ ὄνομά σου τοῦ Ταρτεπιῶν. Εἰς τὸ ἐξῆς ἔσο σὺ μόνος Ταρτεπιῶν· σὺ μόνον φέρε τὸ ὄνομα τοῦτο, ὅπερ κατέστη πολὺ βαρὺ δι' ἐμέ. Ἐγὼ παύω νὰ ὀνομάζωμαι τοῦ λοιποῦ Ταρτεπιῶν, ἀλλὰ θὰ δύναμαι νὰ κάμω ὅ,τι θέλω. Ἐγὼ θὰ ὀνομάζωμαι τοῦ λοιποῦ Ταρτεπιου— τὸ Υ μοὶ ἀποδίδει τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν εὐτυχίαν. Ἐξ ἡμῶν δὲ θέλουσι ἐξέλθει δύο διακεκριμένα ἀπ' ἀλλήλων γένη. Οἱ Ταρτεπιῶν, τῶν ὁποίων θὰ ἦσαι σὺ ὁ γεννάρχης, καὶ οἱ Ταρτεπιου, τῶν ὁποίων ἐγὼ θὰ ἦμαι ἡ ἀρχή. Καὶ ἂν μετὰ πέντε χιλιάδας ἔτη, τὰ δύο ταῦτα γένη, ἐχθρὰ γενόμενα, συσπαράσσωνται, ἐὰν οἱ ἔκγονοι ἡμῶν ἐπιλαθόμενοι ὅτι εἶνε ἐξάδελφοι, ἐπιχειρήσωσι νὰ φάγωσιν ἀλλήλους μὲ διάφορον ἄρτυμα, ἢ ἀμαρτία ἐπὶ σέ' *vade retro*, Ταρτεπιῶν: Ὁ Ταρτεπιου οὐδὲν πλέον ἔχει κοινὸν μετὰ σοῦ.

[Alphonse Karr].

\* \*

## ΚΛΕΠΤΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥ ΟΝΟΜΑΤΟΣ

Ἐν τινι γαλλικῇ ἐφημερίδι ἐδημοσιεύθη πρὸ πολλοῦ ὑπὸ τοῦ Βίκτωρος Οὐγκῶ (Hugo) ἡ ἐπομένη περίεργος σημείωσις:

Κατάλογος ἀνθρώπων πάσης τάξεως, οἵτινες μοὶ κάμουν ἢ μοὶ ἔχουσι κάμει τὴν τιμὴν νὰ οἰκειοποιῶνται τὸ ὄνομά μου.

1.—*Βι.λέριος* Hugo!, ναυτικός. Δὲν ὑπογράφεται δι' ὀλοκλήρου τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ *Βι.λέριος*, ἀλλὰ γράφει μόνον Β. Τὸ t, κατὰ γεγραμμένον, ἐξαφανίζεται ἐπίτηδες ἀπὸ τὰ ἄνητ τῆς καλλιγραφίας, εἰς τρόπον ὅστε ἡ ὑπογραφή αὐτοῦ ἀναγινώσκειται Β. Hugo.

Τὸ λάθος τοῦτο μοὶ ἐκόστισέ ποτε 4500 φράγκα.

2.—Ἡ δεσποσύνη *Ἰωσηφίνα* Hugo, θυγάτηρ θυρωροῦ, ἀνῆλθεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου Ἀγίου Ἀντωνίου, ὑπὸ τὸ ὄνομα *Βικτωρία*

Hugo. Ἡ συρροή υπῆρξε μεγίστη καὶ ἡ ἐπιτυχία πλήρης. Ὁ κόσμος ἐπίστευσε ὅτι ἦτο ἀδελφή μου, ἢ ἐγὼ ἐγκαταλείπω εἰς τὴν δυστυχίαν.

3.—*Adolphe* Hugo, αὐλητής· εἰς τὰ προγράμματά του τυπώνει τὸ ὄνομά του A. Hugo. Τὸν νομίζουν ἀδελφόν μου.

4.—M. Hugo, ξενοδόχος· πρό τινος ἀφῆλθεν ἐπίτηδες τὸ ἔ ἀπό τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ ξενοδοχείου του καὶ καλεῖται μόνον Hugo.

5.—*Felix Hugo*, ῥάπτης, υπογράφεται Felix Hugo. Τὸν ἐκλαμβάνουν ἀντὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου.

6.—Ὁ . . . , ἠθοποιὸς ἐν Ἀμιεν, καλεῖται Βίκτωρ Οὐγκώ καὶ κερδοσκοπεῖ ἐκ τῆς φήμης τοῦ ὀνόματός μου.

7.—Μικρὸν σοκακόπαιδον τῶν Παρισίων, πωλητῆς φωσφόρων, κατεδικάσθη πρό τινων ἡμερῶν εἰς ἐνὸς φράγκου πρόστιμον ὑπὸ τὸ ὄνομα Βίκτωρ Οὐγκώ. Φαίνεται ὅτι δὲν εἶχεν ἐπώνυμον.

Ἐνα ποῦλι ἀναστῆναξε μέσα ἔς τὸν Ἄϊ Νικόλα, καὶ ἐμαραθῆκαν τὰ κλαδιά, ὅλα τὰ περιβόλια ἔς τοὺς κάμπους ὅπ' ἀκούσθηκε μαράθηκαν τὰ χόρτα. Ἦ ἀκούσαν καὶ δύο Ἕλληνες, δύο Ἀνατολικιώταις: Ἦ ἔχεις ποῦλακι μου καὶ κλαίς ἔς τὸν ἤλιον καὶ μαδιέσαι; — Ἦ Ἀντίπροχθες ἐδιάδωκα ἀπὸ τὸ Καρπενήσι, καὶ ἔκουσα νὰ συνομιλοῦν ἔς τοῦ Σκόδρα τὸ τσαντήρι. Καὶ ἔλεγον ἔς τὸ συμβούλιον τὸ κάτω τὸ χαμπέρι. Ὁ Μάρκος ἐσοκώθηκε μὰ ἔσφαξε χιλίους.

[Δημοτικὸν ἔσμα].

Χαρακτηρισμοὶ

### ΤΟΥ ΜΑΡΚΟΥ ΜΠΟΤΣΑΡΗ

Ὁ Μάρκος Μπότσαρης ἦν ἐκ τῶν σπανίων ἐκείνων τῆς ἐλευθερίας προμάχων, οἵτινες υπέταξαν τὸ ἴδιον ὄφελος εἰς τὸ κοινὴν συμφέρον, ἀνδρείος δὲ καὶ πιστὸς ἀνὴρ, οὗ διέμενεν ἀγία παρά τοις Ἕλλησιν ἡ μνήμη. Οὐδεὶς εἶχε τὴν ἀφιλοκερδῆ αὐτοῦ ἀφοσίωσιν ὑπὲρ τοῦ ἐλληνικοῦ ἀγώνος, οὐδεὶς τὴν δραστηριότητα αὐτοῦ καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης γενναιότητα. Ὅτε ὁ Χουρσὴτ Πασσὰς κατεμέμφθη κατὰ τῶν Ἀλβανῶν, ὅτι ἦσαν δειλοὶ, ἀνῆλθον νὰ τρώγῃσι τὸν ἄρτον τοῦ βασιλέως, διότι δὲν κατάρθουν νὰ καταβάλωσι τοὺς Σουλιώτας, ἀπήντησεν αὐτῷ γηραιὸς τις πολεμιστῆς, οὐδὲν ἀνάμεστος, ὁ Χασάν Ἀρούνης: «Ὁχι αὐθέντα! οἱ Ἀλβανοὶ ἐδειξαν πάντοτε ὅτι δὲν στεροῦνται γενναιότητα, καὶ ὅτι ἀξίως τρώγῃσι τὸν ἄρτον τοῦ βασιλέως· ἀλλὰ πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν χάριν τῆς ἀληθείας, ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶνε ἔκτακτα παλληκάρια, καὶ ὁ Μάρκος μάλιστα εἰς τῶν ἀηττήτων ἀνδρείων τοῦ καιροῦ μας. Ἄν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦτο Μουσουλμάνος, θὰ ἐπιστεῦμεν ἀδιστακτικῶς, ὅτι ὁ προφήτης Ἀσρετ Ἀλῆς ἐπανῆλθεν εἰς τὴν γῆν.» Αἱ κατὰ τοῦ Χουρσὴτ μάχαι καὶ ἡ υπεράσπισις τοῦ Μεσολογίου εἶχον περιβάλει τὸ μέτωπον τοῦ Μάρκου δάφνας, ὑπὸ παντός ἐν Ἑλλάδι, κατὰ τὸ σύνθηρες, φθονουμένας. Ἴσως δὲ τὸ μόνον αὐτοῦ ἐλάτ-

τωμα ἦτο, ὅτι συνηθάνετο ἑαυτὸν πολὺ ὑπερτερον τοῦ χαμαιζήλου φθόνου τῶν περὶ αὐτὸν, καὶ δὲν ἀνελογίζετο ἐπαρκῶς τὴν ἀληθῆ τῶν πραγμάτων κατάστασιν. Ὁ ἀνὴρ ἐκείνος, ὅστις ἔσχισε τὸ παρσκευασμένον αὐτῷ δίπλωμα στρατηγοῦ, ἄμα ἀκούσας τὰς ἐπὶ τούτῳ φθονεράς παρατηρήσεις τῶν συμπατριωτῶν αὐτοῦ, καὶ εἶπε τοὺς μετριόφρονας μὲν τούτους ἀλλὰ καὶ τοὺς μνηροῦς λόγους: «Ὅστις εἶνε ἄξιος, λαμβάνει αὔριον τὸ δίπλωμά του ἐνώπιον τοῦ ἐχθροῦ», ὀλίγον βεβαίως ἐσυλλογίζετο, ὅτι περιστοιχίζον αὐτὸν ῥαδιοῦργοι, οἵτινες χαίροντες ἐβλεπον αὐτὸν ἐμπλεκόμενον εἰς κινδύνους, ἵνα καταλίπωσιν αὐτὸν ἔπειτα ἔρμαιον εἰς τὴν μοῖραν του.

K. ΜΕΝΔΕΛΙΣΟΝ ΒΑΡΘΟΛΑΪΖ.

### ΕΧΘΡΟΙ

Ἐχεις, φίλε μου, ἐχθρούς; Προχώρει, μὴ σὲ μέλλει. Ἐὰν φράζωσι τὴν ὁδόν σου μὲ ἐμπόδια, κάμε μίαν περιστροφήν, ἐκπληρῶν αἰετοπετὸ καθήκόν σου εἰς τὸ πείσμα τῶν. Ὁ μὴ ἔχων ἐχθρούς δὲν σημαίνει τίποτε, διότι ἡ ζύμη του εἶνε τοιαύτη, ὥστε ἕκαστος μαλάσσει αὐτὸν κατὰ τὸ δοκοῦν. Ὁ φιλαλήθης, ὁ σκεπτόμενος καὶ ὁ λέγων τὴν γνώμην του, εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ κάμη ἐχθρούς ὅσους αἱ παρατηρήσεις αὐτοῦ προσβάλλουσι. Σὺ ὅμως ἀδιαφορεῖς περὶ τῶν ἐχθρῶν σου· πιστεύσων δ' ὅτι εἰσὶ τοσοῦτον ἀναγκαῖοι, ὅσον ὁ ἀῆρ, ἢν ἀναπνέομεν, ὅπως διατηρῶμεν ἡμᾶς δραστηρίους καὶ προθύμους. Οἱ ἐχθροὶ ὁμοιάζουσι σπινθῆρας τοῦ ὁποίου, ἐὰν δὲν φουρήσῃ, σβέννυνται μόνοι των. Ἐχε ὑπ' ἔψιν σου ὅτι, ἐὰν φιλονεικῆς μετ' αὐτῶν, τότε κάμνεις τὴν ἐπιθυμίαν των. (Βύρων).

### ΑΛΗΘΕΙΑΙ

\* \* Ὁ ἀγαπῶν τοὺς κολακεύοντας αὐτὸν ἀκολουθεῖ ἀκουσίως τοῦ θεοῦ τοῦ Ἰησοῦ λόγιον: ἀγαπάτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν.

\* \* Ἐὰν ἡ εὐφυΐα ὑπεβάλλετο τῇ λογικῇ πῶσα εὐφυΐα πνεύματα ἤθελον φαίνονται ἀνόητα καὶ γελοῖα!

\* \* Ὁ περιορισμένος νοῦς περιφρονεῖ ὅ,τι δὲν δύναται νὰ ἐννοήσῃ τὸ γοργὸν πνεῦμα ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ ὅ,τι οἱ ἄλλοι γινώσκουσιν, ἡ δὲ μεγαλοφυΐα ἐπιθυμεῖ ν' ἀνακαλύψῃ ὅ,τι οὐδεὶς ἤξευρε.

\* \* Ἡ εὐτυχία καὶ ἡ κακοδαιμονία τοῦ ἀνθρώπου ἐξαρτῶνται πολὺ μᾶλλον ἐκ τῆς διαθέσεως ἢ ἐκ τῆς τύχης αὐτοῦ. (La Rochefoucauld).

Τὸ σύνθημα τοῦ Σπαρτιάτου ἦτο «νίκη ἢ θάνατος», μᾶλλον δὲ, καθὼς λέγεται, ὅτι εἶπε ποτε Λάκαινα πρὸς τὸν υἱὸν, παραδίδουσα αὐτῷ τὴν ἀσπίδα· «ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τὰν», ὅ ἐστίν ἢ νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν ἀσπίδα αὐτοῦ εἰς Σπάρτην, ἢ νεκρὸς ἐπὶ τῆς ἀσπίδος ν' ἀνακομισθῇ· διότι ὁ ἀπολέσας τὸ ὄπλον τοῦτο καὶ ἐπιζήσας ἐλογίζετο ἄτιμος καὶ ἔπασχεν ὅσα ἀδύνατον ἦτο νὰ